

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput VIII. Tertiò, nos totos, totamque vitam nostram, & totum quod
agimus. Deo debemus, seu ipsius amori & objequio, ratione vocationis
nostræ ad Christianismum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

quod Deus non colitur nisi charitate, epist. 29. non colitur nisi amando, epist. 120. Et diligere Deum ex toto corde, &c. hic est Dei cultus, hac vera religio, hac recta pietas, hac tantum Deo debita servitium, l. 10. de civit. c. 3. Igitur omnibus diebus nostris Deo in sanctitate & iustitia servire, est omnibus vitæ nostræ partibus Deum propter se amare. Neque enim in sanctitate & iustitia Deo servit, nisi qui bene vivit, nisi qui cum vera religione & pietate Deum colit, &c. quæ secundum Augustinum, præstari nequeunt absque vero Dei propter se amore.

73 Confirmat idipsum Apostolus 1. Cor. 6. Non estis vestri; empti enim estis pretio magno; absque ulla quippe exceptione dicit, non estis vestri; quasi dicat, nullo momento estis vestri, sed Christo per omnia absolutissimè acquisiti; utpote ab ipso empti pretio magno passionis & mortis ipsius. Cum igitur nullo momento nostri simus, sed omni momento Salvatoris ac Redemptoris nostri; nullo momento nobis vivere possumus, sed omni momento vivere debemus Redemptori. Si enim servus emptitius nullo sibi momento vivere debet, sed emptori suo: quanto magis nos, tanto empti pretio? Igitur omni momento Redemptorem nos oportet diligere & glorificare. Illi quippe rei quisque vivit, quam diligit, ait Fulgentius l. ad Ferrand. Diacon. in respons. ad 1. quæst. ipsius, & illi se exhibet mortuum, cuius in se mortificavit affectum.

74 Nec minùs idipsum confirmat 2. Cor. 5. Pro omnibus mortuus est Christus, ut & qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est. Si enim ex hoc quod pro omnibus mortuus est Christus, Apostolus efficaciter concludit, eos qui vivunt, non sibi (id est, pro semetipsis) vivere debere, sed ei qui pro ipsis mortuus est, id est, propter ipsum: ex eodem illo antecedente non minori efficacità concluditur, omnes motiones operationesque vitæ ipsorum esse debere propter ipsum. Cum vita sit omnium illarum motionum operationumque principium; atque aded propter eum esse debeant omnes vitæ motiones operationesque propter quem esse debet vita.

75 Circa quod ne superesset ambiguitas, verba illa Apostoli, ab ipso simpliciter prolata sunt, absque exceptione ullius vitalis motus & operationis, sicut & absque exceptione ullius momenti. Simpliciter namque & absque exceptione dicendo, ut & qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est, nullum vitæ momentum, nullam vitæ (utique moralis) operationem exceptit. Nec exceptionem Apostoli ratio permittit: probat enim, eos qui vivunt, non sibi, sed Christo vivere debere, quia pro omnibus mortuus est Christus, pro omnibusque moriendo nos sibi totaliter & absolutissimè acquisivit, utique & corpus, & animam nostram, & omnes sive animæ, sive corporis facultates, & omnes earum operationes, & omnem vitam nostram, & omnem vitæ nostræ partem. Ex quo efficacissimè con-

cluditur, omnem vitæ nostræ partem, & omnes operationes nostras esse debere propter ipsum.

Omni igitur momento vivere debemus in obsequium, amorem, & laudem Redemptoris, gloriamque ipsius in omnibus querere; omni denique momento, & in omni deliberata actione ipsum actu vel virtute amare; ita ut semper cum Apostolo dicere possimus: Vivo ego, jam non ego; vivit verò in me Christus. Nullo quippe momento nobis vivere possumus, vel aliis creaturis, sed ipsi soli. Unde nec ullo momento permittitur nobis diligere mundum, vel corpus proprium, vel etiam animam nostram, sed semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferre, 2. Cor. 4. crucem nostram propter ipsum ferre quotidie, Luc. 9. ipsum denique sequi in omnibus. Hoc est enim quod in Baptismo polliciti sumus, Basilio teste l. 2. de Baptismo q. 1. ubi sic: Quisquis Evangelii baptismate baptisatus est, ad hoc obligatur, ut secundum Evangelium vivat. Et irrevocabili pacto ad hoc se adstrinxit, ut Christum sequatur in omnibus, quod est Deo integrè & perfectè vivere.

CAPUT VIII.

Tertio, nos totos, totamque vitam nostram, & totum quod agimus, Deo debemus, seu ipsius amoris & obsequio, ratione vocationis nostræ ad Christianismum.

Iste est tertius titulus, ex tribus allegatis à Mellisso Doctore serm. 2. de verb. Apost. Non est regnum Dei, esca & potus. Prima proinde probatio assertionis nostræ petitur ex verbis ipsius ibidem dicentis: Quidquid igitur es, quidquid potes, debes creanti, redimenti, vocanti.

Secunda probatio sumitur ex verbis ejusdem serm. de verbis Psalmi 23. Quis ascendet in montem Domini? ubi probat quod proximè dixit, quia hæc est confessio Fidei Christianæ, ut qui vivit, jam non sibi vivat, sed ei qui pro omnibus mortuus est. Si enim Christianus, quia Christianus, jam non sibi vivere debet; consequens est quòd tota vita ipsius, debita sit amoris & obsequio Christi, ut perspicuum est ex dictis n. 74. 75. 76.

Tertiam probationem subministrat Catechismus Romanus p. 1. c. 3. n. 12. his verbis: Equum est nos ipsos, non secus ac mancipia, Redemptori nostro & Domino in perpetuum addicere & consecrare. Et quidem, cum Baptismo initiaremur, ante Ecclesia fores, id professi sumus: declaravimus enim nos satana & mundo renuntiare, & Jesu Christo totos nos tradere. Nec absque fundamento Catechismus hoc dicit: cum, teste Basilio Magno serm. 2. de Bapt. in mortem Christi baptisatus... irrevocabili pacto se adstrinxerit ad hoc ut Christum sequatur in omnibus. Et, ut Concilium Constantinopolit. quinifextum ait can. 86. Qui Christum per Baptismum induerint, ejus in car-

ne vita agenda (quæ tota amoris vita fuit)
rationem imitari professi sunt.

- 81 Et si Christianus quisque ad id tenetur, titulo baptismalis professionis; quid dicendum de titulo participationis reliquorum Sacramentorum, præsertim Eucharistiæ? cum Dominus in Evangelio dicat: *Qui manducat me, ipse vivet propter me*; vivet (inquit) non uno vel altero die, non aliquot horis vel diebus, sed simpliciter, absolute & sine exceptione ullius diei, horæ vel momenti. Omni proinde momento *vivet propter me*. Quid est propter me? *charitas non potuit significari expressius, quam quod dictum est, propter me*, inquit Augustinus in lib. de morib. Eccl. c. 9.
- 82 Denique christiana ratio, eaque multiplex, idipsum demonstrat: quemadmodum enim homo, omni momento quo deliberatè agit, agere debet ut homo, adedque propter finem proprium hominis; sic Christianus, omni momento quo deliberatè agit, agere debet ut Christianus, adedque propter finem proprium Christiani; ac per consequens propter Christum, qui proprius finis est Christianorum, ut Prosper ait sententiâ 244. *Finis fidelium Christus est*. Unde Augustinus in Plal. 54. *Intentio ergo dirigatur in Christum. Quare finis dicitur? quoniam quidquid agimus, ad illum referimus, &c.*
- 83 Enim-verò, si Christianus omni momento vitæ moralis, seu deliberatæ, vivere debet ut Christianus: igitur 1°, omni momento vivere debet ut totus Christi, ex professione Baptistæ, adedque ut vivens, non sibi, sed Christo.
- 84 2°. Omni momento vivere debet ut acquisitus Christo per pretium sanguinis ipsius. Qui profectò non solum aliquot vitæ ipsius momenta, sed omnia, totamque vitam ipsius acquisivit, sicut totam redemit sanguine suo.
- 85 3°. Omni momento vivere debet ut sponsa Christi, adedque ex amore Christi. Quæ est enim vita sponsæ, ut sponsæ, nisi vita amoris? una esse debet sponsa Christi, unice Christo intenta, non in plures divisa: dividitur autem tot in creaturas, quot diligit non propter Deum.
- 86 4°. Omni momento vivere debet vitâ Christi (quâ non vivit, nisi vivat in gloriam & amorem ipsius): sicut enim membra corporis physici nec uno momento vivunt, nisi vitâ capitis; sic membra corporis mystici (quod est Ecclesia) nec uno momento vivere debent nisi vitâ capitis sui, quod est Christus; cui etiam membrum per omnia crescere debet in charitate, ut Apost. dicit Ephes. 4. *Crescamus ergo in illo per omnia... in charitate.*
- 87 5°. Omni momento vivere debet ut templum Dei; quod nunquam licet profanis usibus applicare, sed solis Dei laudibus & obsequiis.
- 88 6°. Omni momento vivere debet ut palmes Christi, ac per consequens ut in ipso radicatus, & ipsi fructum ferens, & omnia que

illo digna sunt, inquit Basilius reg. 80. c. 1. 7°. Omni momento vivere debet ut *victima, sive hostia Dei*, sancta, Deo placens, ut Apost. dicit Rom. 12. atque (ut Basilius ibidem) *omnibus suis membris & partibus absoluta, vera in Deum pietatis* (ac proinde amoris) *integritatem conservans.*

8°. Omni momento vivere debet ut Sanctus, & civis Sanctorum, domesticusque Dei; ut de populo acquisitionis, qui à Principe Apostolorum vocatur *genus electum, regale Sacerdotium, gens sancta, &c.* Denique omni momento vivere debet ut *filius Dei*: atque aded secundum eum, qui vocavit eum, sanctum, debet in omni conversatione esse sanctus, ut idem Apostolorum Princeps dicit 1. Petri 1. *esseque perfectus, sicut Pater suus celestis*. Matth. 5. Neque enim prærogativæ tam nobiles, sublimisque permittunt ipsi vel uno momento vitam ducere ignobilem, terrestrem, animale; sed vitam postulant semper sanctam, nobilem, sublimem. Cum oporteat vitam esse proportionatam statui ac conditioni cujusque; nec Christianus permittatur ullo momento tam nobiles qualitates relinquere otiosas, non utendo ad finem, ad quem ipsi data sunt. Debet ergo semper, sive in omni vita esse sanctus, quia in Baptismo sanctificatus, omnibusque prærogativis huc usque dictis nobilitatus, vocatus est ad sanctè vivendum. Et sicut esse est propter operari; ita tale esse est propter taliter operari, juxta illud Ephes. 1. *Ambulate dignè vocatione quâ vocati estis*. Et Philipp. 1. *Dignè Evangelio conversamini.*

Illum proinde cui datum est esse Christianum, totum Christo acquisitum, emptum pretioso sanguine ipsius, sponfam & membrum ipsius, templum, victimam, hostiam & filium Dei, sanctum, civem Sanctorum, domesticum Dei, &c. oportet in omni vita, conversatione, & actione, esse sanctum. Qualis esse nequit, nisi in omni vita, conversatione & actione Deum amet: cum vera sanctitas in amore Dei consistat, uti probat Cardinalis Bona princip. vit. christ. p. 2. §. 49. ex eo quod sanctitas sit ab omni labe libera puritas. Quemadmodum autem omnis res ex mixtione peioris & deterioris sordes contrahit, ut argentum ex mixtione plumbi, vestis aspersione luti: sic anima nostra impura & sordida efficitur amore rerum inferiorum; tuncque demùm evadit pura & libera ab omni sorde, cum nihil amat nisi Deum, vel in Deo, & propter Deum. *Ut igitur sancti simus* (ait sapientissimus ille Cardinalis) *necessarium est à nobis ipsis recedere, & ab omnibus qua extra Deum sunt, & ad illud principium regredi, à quo profluximus, totoque corde, totâ mente, totâque virtute illi per amorem inharere: tunc enim unum cum uno erimus, omnia amando in uno, & unum in omnibus. In qua unitate, seu unione consistit sanctitas.*